

(Continuare din pag. 23: Călătorie în ...)

Și cum era vorba de un bazar, m-am tocmnit peste tot. Surpriza mea a fost că nici un negustor nu părea deranjat de îndrăzneala mea, ba din contră făceau jocul, spre deosebire de magazinele din Ginza sau de la Castelul Nijo. Tocmeală ca la piață! Concluzia este că în bazare, la negustori, oriunde în lume este valabilă regula de bază a comerțului liber: tocmeala!

Foarte multe magazine vindeau bijuterii, care erau în proporție de 90% italienești, dar de duzină, sau mai bine zis, din acelea pe care le vezi cam peste tot în lume: frumos făcute, dar, cum spuneam ca studentă, "mergeau singure pe stradă" de la Roma la Tokyo, de la București la Stockholm. Spre deosebire de magazinele de bijuterii din București, care vând tot aceste produse italienești, unde alături de 1-2 vânzătoare sunt și 1-2 paznici, în magazinele acestea din Japonia nu erau decât 1-2 vânzătoare și nici un paznic! Într-unul din magazine mi s-a întâmplat ceva deosebit de plăcut. Când am intrat în magazin, am întâlnit privirea prietenoasă a unei femei de 40-45 de ani, probabil proprietara sau sefa magazinului; am spus imediat că nu vreau să cumpăr nimic, ci doar să vedem bijuteriile. Cu un gest din mână, ne-a pofțit să ne uităm.

Am observat cum femeia trece cu privirea de la gâtul meu la care aveam un medalion din 1887, cupărat la licitațiile Bolin, la brățara de pe mână. S-a apropiat de mine și m-a întrebat dacă vreau să-i dau medalionul. I-am aruncat o privire întrebătoare soțului meu și, puțin îngrijorată, l-am scos încet de la gât și i-l-am înmânat; cu același zâmbet amabil, mi-a cerut și brățara și inelele. M-am gândit că probabil dorea să vadă medalionul, care este neobișnuit și clar nu ceva ce se vindea acum în magazine sau poate, m-am gândit într-o fracțiune de secundă, vroia să vadă care este calitatea aurului? Nu mă temeam de jaf, căci îmi spusesse Cajsă, de la Biroul de Turism Japonez din Stockholm, că în Japonia nu se poate întâmpla, ca turiști străini, să fim atacați! (Glumesc, evident, dar pot să spun că, într-adevăr, în Japonia peste tot m-am simțit în siguranță!) Mă jenam însă puțin, căci bijuteriile mele erau cam transpirate, fără luciu, după ce le purtasem o săptămână pe o căldură de 27 de grade, mai ales că eu îmi îngrijesc bijuteriile și le curăț periodic singură. Proprietara sau sefa magazinului imediat a chemat o salariată, o fată tânără, care a venit cu o "cutiuță" în care le-a băgat. Și hokuspokus, le-a scos strălucind! Plecându-se, mi le-a înmânat înapoi cu un zâmbet. M-am aplecat și eu, mulțumind, dar puțin stânjenită de gândul care mă chinase de când i-am dat bijuteriile: cât o fi costând? Și am întrebat: "Cu cât sunt datoare?" Cu același zâmbet pe buze mi-a spus: "Nu costă nimic. A fost plăcerea mea să-ți fac o bucurie!" Ce răspunzi la o astfel de amabilitate?! M-am aplecat adânc și apoi am ieșit din magazin. Trebuie să spun că pe atunci nu știam nimic despre acea "cutiuță" miraculoasă, dar acum am și eu una - o cutie electrică, care, cu unde scurte, curăță bijuterii!

Din magazin în magazin, am ajuns la Sensoji, care, cunoscut sub numele de Asakusa Kannon, este cel mai sfânt templu din Tokyo. Zona templului a fost prezentată de arhitectul Ciupitu în numărul 2/2002 al CURIERULUI ROMÂNESC, de aceea eu voi aminti numai câteva informații absolut necesare.

Legenda spune că în anul 628 d.Hr. doi pescari au pescuit din fluviul Sumida, fluviu care limitează la est zonele de nord și centrală a orașului Tokyo de azi, o mică statuie din aur a zeiței budiste a milostiveniei, Kannon (de origine indiană - Avalokite-svara). Patronul acestor pescari a construit în apropiere, la vest de fluviul Sumida, un "lăcaș sfânt" în cinstea zeiței Kannon, iar în anul 645, omul sfânt Shokai, a ridicat un templu în cinstea zeiței. Faima, bogăția și popularitatea acestui templu a crescut și mai mult atunci când, în 1657, centrul de plăceri și distracții, Yoshiwara, s-a mutat în apropierea acestei zone. Templul Sensoji a rezistat marelui cutremur din 1923, dar nu și bombardamentelor de la sfârșitul celui de-al doilea război mondial. Clădirile principale din incinta lui distruse atunci au fost înlocuite după război cu c

Ne-am oprit la un cazan mare din bronz de fumigație rituală (jokoro), de lângă templul Sensoji, în care ard tot felul de plante mirositoare, tipice pentru ceremoniile buddhiste. Se spune că fumul acesta este tămăduitor și, pentru ca să te lecuiască, trebuie să te "ungi" cu fumul în locurile unde ai dureri.

Foto: Octavian Ciupitu / © CR.

Am trecut pe lângă o fântână pentru spălat ritual și mi-am spalat și eu, poate, o parte din păcate.

Foto: Octavian Ciupitu / © CR.

În Parcul Ueno era multă lume. După ce fetița din fotografie s-a învățat de câteva ori în jurul nostru, ne-a întrebat dacă am dori să facem o fotografie cu ea.

Octavian Ciupitu cu familia japoneză.

Foto: Silvia Constantinescu / © CR.

ădiri noi, care sunt însă realizate în stilul vechii arhitecturi din perioada Edo. La Marea Hală a templului Sensoji, sanctuarul cel mare, poleit cu aur, în care din 1958 se află adăpostită și statuia originală a zeiței Kannon, vine multă lume, care aprinde lumânări, se roagă zeiței Kannon și aruncă monezi. Am făcut și noi la fel. Am trecut apoi pe lângă statuia lui Buddha Nadi Botokesan, vindecătorul, și bineînțeles că l-am mângâiat de multe ori și l-am rugat pentru sănătatea copiilor, a soțului meu, a nepoților și a mea. Cam multe rugăminti deodată, dar pentru că nu voi mai veni altă dată, am sperat ca Buddha Nadi Botokesan să arate înțelegere. Am admirat Pagoda cu 5 etaje, am trecut pe lângă o fântână pentru spălat ritual și ne-am spalat de păcate; am trecut pe lângă jokoro, marele cazan de fumigație rituală, și ne-am "uns" cu fumul emanat din cazan. Nu se putea să nu trecem și pe la micul templu Awashima, dedicat unui

zeu care le protejează pe femei, mai ales că noi suntem în familie 7 femei. Era foarte plăcut de plimbat în această zonă și de aceea n-am observat cum a trecut timpul. Stabilisem dimineața să luăm masa de prânz aici și apoi, cel mai târziu la ora 13, să plecăm spre Parcul Ueno. Când am realizat că timpul a zburat și că era aproape ora 14, am convenit cu soțul meu să ne ducem direct la Parcul Ueno și să mâncăm acolo repede ceva, căci doream neapărat să vizităm Muzeul Național. Eu am diabet, boală care cere respectarea orelor de masă, printre altele. Nici la Stockholm, dar nici în această excursie, n-am păstrat nici cele mai elementare reguli care i se impun unui diabetic și mai ales n-am respectat orele de masă. Soțul meu, care este disperat de această indisciplină a mea, care duce la dese hipoglicemii, mă obligă să am cu mine întotdeauna glucoză, un măr și biscuiți. Și în această călătorie mi-am luat de la Stockholm o geantă plină cu bombone fără zahăr, care-mi stimulează saliva, biscuiți și glucoză. Dar în dimineața aceea, în grabă, din neatenție, am uitat "pachetele" la hotel. În metrou, de la Asakusa spre Ueno, am simțit acel gol în stomac, care-mi prevestește o hipoglicemie. Nu i-am spus nimic soțului meu, căci el se panichează întotdeauna mai mult decât mine, sperând că imediat ce ajungem la gara Parcului Ueno intrăm într-un restaurant să mâncăm. Drumul a fost destul de lung, iar la coborârea din metrou n-am găsit imediat un restaurant. Am început să tremur. M-am așezat pe gardul de piatră de la intrarea în parc și abia atunci i-am spus soțului meu că mi-e rău și n-am cu mine nici glucoză, nici biscuiți. Eu nu eram în stare să mai fac nici un pas, așa că soțul meu a fugit în josul străzii, de unde a cumpărat tot ce a găsit dulce. Am mâncat 4 sau 5 prăjituri de tip baclava. Ce-i drept, zahărul mi-a crescut, dar și durerea de cap. Soțul meu era decis să întrerupem vizitarea muzeului și a parcului și să mergem direct la hotel cu un taxi, unde să mâncăm și să mă odihnesc. N-am vrut nici în ruptul capului. Am continuat drumul prin imensul parc Ueno.

Intrarea în Honkan.

Intrarea în Heiseikan,
Foto: Octavian Ciupitu / © CR.